

OPOVÁŽ
SA TOTO
PŘEČÍTATĚ!

Marka Staviarska



STAVIARSKY

OPOVÁŽ
SA TOTO
PREČÍTAŤ!

Marka Staviarska

Autor textu © Marka Staviarska 2016

Jazykové korekcie a redakčné úpravy / Matúš Marcinčin
Grafická úprava a ilustrácie © Dominika Mačáková 2016
Písmo Samo Sans / text © CarnokyType

Vydavateľ © Marka Staviarska 2016
Rok vydania / 2016
Vydanie / Prvé
Tlač / Tlačiareň Kušnír, Prešov

www.STAVIARSKY.sk

ISBN 978 - 80 - 972505 - 0 - 8

OPOVÁŽ
SA TOTO
PREČÍTAŤ!

Nie, fakt sa opováž! Lebo je po tebe!
Ako po Amy Winehouse! Toto, čo tu píšem, nesmie
nikto vedieť. Naši už vôbec nie! Naši keby to vedeli...
Tak nie je po tebe, ale po mne. A ja ešte nechcem
byť mŕtva! Neznášam červíky. A vieš, koľko je
červíkov v takom hrobe?!

Alebo vieš čo? Ty si to môžeš prečítať. Teraz som sa
rozhodla. Ty hej. Ale dúfam, že to nikomu nevykecaš.
Lebo ja poznám také typy, čo slúbia: „Soňaaa, čosiii
ja by som to V ŽIVOTE NIKOMU...“ A na druhý deň
si všade na bilbordoch a veľkým červeným blikajúcim
nápis: SOŇA UŠLA Z MATIKY, ABY ŠLA
S KAMILOU NAKUPOVAŤ (a dodajú ešte niečo,
čo nie je pravda, ale znie to výstredne, len aby bola
„sranda“) MUŽSKÉ SPOĎÁRE. Tie bilbordy som
myslela obrazne. Ak vieš, čo je to obrazne. Vieš? Lebo,
keď nevieš, tak potom načo ti to tu všetko rozprá-
vam?! Potrebujem niekoho, kto tomuto všetkému,
čo píšem, bude rozumieť. A som si povedala, že ty
budeš. Tak na prvý pohľad som si to povedala. Fakt.



Volajú ma Umelkyňa. Je to trošku trápne, lebo ani nepočúvam nejakú príliš umeleckú hudbu, ani nemaľujem. (Iba seba. Aj keď mama je proti. Lebo moja krása je vraj prirodzená. Až na to, že mi mihalnice prirodzene takmer nevyrástli!) Píšem len básničky. A poviedky. Také... ironické... O hocikom. O kom si povieš. Na počkanie. Aj som s tým chvíľu kšeftovala, ale profka ma odhalila a zakázala mi to. A o toto tu ide! Nie o básničky. Ale o našu triednu. Zdenka Lackovičová. Neznášame ju. Všetci do jedného. Nezvyknem neznášať ľudí. Ľudia sú celkom v pohode. Ale z tejto ženskej sa mi dvíha žalúdok ako z karfiolovej polievky. Alebo ako keď sa z chuti napiješ vody a zistíš, že je to nejaký hnusný alkohol. Fuj! Niežeby sa u nás doma pilo. Oco si dá občas pivko, ale inak nič. Ale mama je čistý Harry Potter. Teda skôr Hermiona... A vyrába všelijaké lektvary. Alchemilka, echinacea, cesnak a šupina z rohu jednorožca, nechať to lúhovať v spomínanom alkohole počas splnu. Na imunitu ako vyšité! Občas ju pozorujem. Keby náhodou robila nápoj lásky. Lebo... Ale to by som ti už veľa prezradila takto na začiatok...

BRAT, RASŤO
A TAK.

ČOSI PODLAHU NÁM NIČÍ
KADIAĽ CHODÍM - RYHY SAMÉ
MAMA ZBRAZU DESOM KRIČÍ
OTOČIL SA A KVETY LÁME
„ANI ANÚŤ! NEPOANI SA, RADŠEJ STOJ,
DO IZBY VLOŽ TEN PREDLHÝ NOS SVOJ!“

Brat sa volá Peťo. A nos po mame zdedil našťastie on. Predstav si, že by som mala taký nos! Čosi! Stačí, že mám veľké uši. Ale keďže mám tú výhodu, že som ženského pohlavia a mám dlhé vlasy, nič nevidno. Neukážem ani milimeter! Nikomu! Ani tebe! Ale Peťovi to pristane. Ten nos. Vyzerá ako Adrien Brody a baby naňho celkom letia. Vlastne... Dost' naňho letia... Má asi tri frajerky. Ale pšššt! Toto je fakt tajné. Nielen, že by ho zabili všetky tri, ale aj mama, a potom, keď by bol mŕtvy, tak by sa pridala ešte aj oco. Bolo by ho škoda. Požičiava mi prachy.

My s Raštom nemáme nikoho. Zo zásady. Načo. Aby sme sa ťahali s niekým za ručičky a nič iné nerobili? A aby nás vkuse niekto kontroloval: Kde siii? Čo robíiiiš? Dík. Nato máme rodičov. Teda... nie na to ťahanie za ručičky, samozrejme.

Aj keď občas by som... Ále nič...

S Raštom sme totálni kamoši. Soulmates. Prišli sme spolu z jednej základky. Ale len kamoši! Nie žeby nebol pekný. Naopak. Je vysoký. Havranie vlasy. Prenikavo modré oči. Vyšportované telo. Horolezec. Maľuje grafiti. Vtipný. Že som doňho?! Ja?! Nie, čosi! Nie, nie, nie, a naozaj nie. Určite si teraz myslíš,

že o pár stránok sa dozvieš, že sme sa dali dokopy. Ale nie sme v trápnom americkom dojáku, hej?! Toto je naozajstné priateľstvo. Naša zásada má vlastne jednu výnimku... Rastó občas (vlastne skôr častejšie ako občas) frajerku má a dokonca mu ich dohadzujem ja! Býva to totiž veľká zábava, lebo baby sú z neho ale že totálne vedľa. Takmer omdlievajú. Jedna raz narazila hlavou do stípa, keď sa za ním dívala. Vtedy ideme s Rastóm do kolien! Potom to robíme naschvál. Ideme po chodbe, akože nič. Vytypujeme si nejakú slečnu. A Rastó sa na ňu zoširoka usmeje. Kráčame ďalej a za nami len bum prásk! Desiata na zemi – väčšinou nejaký zeleninový šalátik, ňuňu.

Nemysli si, že sme nejakí povalači, čo nemajú čo robiť a robia si len srandičky z ľudí. Naopak. Rastó je horolezec, ako som vravela. Vkuse visí na nejakom brale. A keď nevisí, tak robí grafiti. Ale že parádne! Tu na škole aj na sídlisku ho považujú za kinga. Fakt. To jeho by mali volať Umelec! No a ja píšem tie básničky a poviedky a priznám sa, že nie len ironické. Aj také normálne, o živote a tak. A tancujem jazzdance. Že nuda?! Čosi! Nájdí si videá na youtube! Totálne sexy! Tancujú ho aj baby, ale aj chalani. Laco, Roman, Leo ... Roman... Čo? Jáj! Dvakrát som povedala Roman? Fakt? Hehe. Nevieť prečo...

RASŤO
A ADRENALÍN.

Rasťo istú dobu robil ilegal. Proste chodil striekať grafiti na všelijaké ploty tovární a tak. Na to som dohliadala, aby ich nerobil na pekné staré či nové budovy. Trošku si pomoralizujem, hej? V stredoveku by takým pribili ruky o stromy v lese a nechali by ich tam. A vieš si predstaviť, čo všetko žilo v takom hlbokom stredovekom lese... Aj ja by som ich tam nechala! Aj keď pribíjať ruky... blééé, to nie, to by som nerobila, znie to nechutne. Iba by som ich tam normálne priviazala.

Tie šedé továrenské ploty vždy tak pekne ožili farbami, že vám hneď bolo do spevu. „To čo bolo?“ spýtal sa Rasťo, keď som si začala od radosti pospevovať uprostred tejto nelegálnej nočnej výpravy. „Hmm... no... nepodobalo sa to na Celeste Buckingham?“ „No... ako by som ti to... skôr na šelest bakaný hlien...“ vyprskol Rasťo. Ha ha ha. Spievať neviem. Priznávam. Ale zatiaľ nebolo zákonom zakázané spievať, keď neviete! Zrazu svetlá. „Sakra! Zdrhaj!“ kričal Rasťo. Spev nie je zákonom zakázaný, ale pomalovať cudzie ploty, akokoľvek škaredé sú, to zakázané je. Vrhla som sa do prvej vysokej trávy a kríkov, ktoré som zbadala, zatiaľ čo Rasťo utekal na druhú stranu. Bolo mokro. Doobeda pršalo. Všade samé slimáky (tie hnusné hnedé, čo vyzerajú...